

Avançament de la nova obra de George Tabori

Mein Kampf

L'Editorial 3i4 presentarà a l'octubre l'última obra de teatre de l'escriptor George Tabori. Tabori, jueu hongarès i una de les veus més importants de la dramaturgia a l'Europa oriental, critica en *Mein Kampf* el pensament i l'obra de Hitler. Aquest n'és l'acte cinquè.

Acte cinquè

(Diada de penitència. Herzl dorm. L'espai es transforma com si es tractés d'un somni. Set babaus tirolesos vestits amb pantalons de cuir pinten les parets de color marró. L'amic íntim de Hitler, Himmlischst, fa l'esmorzar. Hitler transforma la Gretchen en una noia hitleriana. Tots porten bata blanca. Hi ha un ambient que crema)

HITLER: Els teus cabells, Gretchen Maria Carolina Globuschek, són com una cascada de saludable sentit comú, però t'aconsejlo que des d'ara fins l'eternitat, et protegeixis de qualsevol intent d'avergonyar la raça, sobretot amb aquestes calces jueu de Schlomo.

GRETCHEN: Escolta, si vols insultar el meu amic Schlomo...

HITLER: No *el teu Schlomo*, Schlomo i prou!

GRETCHEN: Si vols insultar Schlomo...

HITLER: La internacional Schlomista! El Schlomonisme universal! La Schlomeria Global!

GRETCHEN: Si vols insultar la Schlomeria global, hauràs d'inventar-te alguna cosa prou intel·ligent.

HITLER: Per exemple?

GRETCHEN: Jo et podria donar alguns excel·lents exemples que el meu avi Aladar Bornemissza Esterfalvy, un lingüista de categoria internacional, amb molts reconeixements i títols acadèmics, un fructífer investigador dels renecs a mi, en el seu llit mortuori, embotit en una camisa de força, encara em va dir a cau d'orella.

HITLER: Per què portava una camisa de força?

GRETCHEN: Era un hivern fred.

HITLER: Escolto.

(Una lliçó sobre els renecs)

GRETCHEN: "Pensa, fill meu, en la diferència entre la trista predilecció teutònica per les parts anatòmiques inferiors del dar-

rera com a blanc d'injúries, per exemple: Njoschgem..."

HITLER: Njoschgem! En alemany?

GRETCHEN: Llepam el cul!

HITLER: (Amb timidesa) Njoschgem!

GRETCHEN: "...en contra del cultisme de les parts inferiors del davant dels anglosaxons, per exemple: Fuck you, man! o folla't a tu mateix, vell!"

HITLER: (Planyant-se) Fuck you, man!

GRETCHEN: Sense oblidar els variats insults resplendents en tots els colors de l'arc de Sant Martí de Siebenbürgen, des dels més grollers: "Que un cavall se't tiri pel fo-

rat del nas!"... Qüestió de gustos!... fins els mes obscurs: "Deixa l'àngel de llautó que xiula enmig del salze ploraner"... amb la misteriosa filtració de la paraula escollida, fins la brillant obra mereixedora d'un premi: "El teu pare amb la polla embenada amb pell de cabra, embullat amb polaines, cobert de parracs, carregat de caragols, empolegat d'estrelles, ple de varices i somnàmbul, entarotat i esguerrat, granallut i escabetxat, encaçant l'exquisit i entreobert reial i imperial cony de la teva mare".

(Hitler, repeteix l'insult com un bon deixeble, perd els estreps, comença a escanyar la Gretchen, fins que Himmlischst l'atura. Ells s'acosten a Schlomo amb l'esmorzar)

HITLER: Bon dia Schlomo!

HIMMLISCHST: Has tingut somnis daurats?

HITLER: Has rigut mentre dormies!

HIMMLISCHST: Bona festa!

(En Herzl mira de reüll, molt emocionat, pren la tassa, mira al seu voltant, somia encara? Tot l'espai goteja de pintura)

HIMMLISCHST: Un briox acabat de sortir del forn, amb mantega i melmelada d'albercoc, mel de flor de til·la, suc de taronja acabat de fer, dos ous ferrats, *café au lait au lit*.

HERZL: (Content com un nen) Què és el què està passant?

HITLER: El mestre ha acabat la seva obra, sens dubte una obra mestra, sigui com sigui, ha nascut un llibre.

GRETCHEN: Hem decidit de fer-te una sorpresa!

HERZL: I com em voleu sorprendre?

HITLER: Transformarem aquesta cova en una llar plena de claror.

HIMMLISCHST: On és?

HERZL: On és què?

GRETCHEN: L'obra mestra!

HITLER: *Mein Kampf*.

HERZL: Signi on sigui, encara no és acabada del tot, tot i que ja en té un, però no està directament acabada. Sóc un home re-

tardat en qüestions d'acabar, igual que el francès Gustave Flaubert...

GRETCHEN: Qui?

HERZL: Gustave Flaubert, però... si tot va bé, cosa que dubto, podria lliurar d'aquí alguns mesos alguna cosa que es pugui llegir, o com a mínim, que sigui llegible.

GRETCHEN: (*Freda*) Herzl, on és? (*Silenci*)

HERZL: "Si bé les seves cuixes són com joies, el seu ventre com una copa arrodonida on mai no hi falta beguda, els seus dos pits com dos cabirols bessons".

GRETCHEN: Herzl, on és?

HERZL: Fi de cita!

(*La Gretchen el colpeja*)

HITLER: Estigues tranquil·la, Gretchen. La minyona té molt poca paciència. Deixa que t'ho expliquem, Schlomo...

Gretchen: Als jueus us agraden molt les explicacions.

(*Silenci*)

HITLER: Fóra més pràctic si abans ens diguessis on amagues l'obra mestra.

HIMMLISCHST: Des de primera hora del matí que estem buscant!

HITLER: La nostra curiositat no té fronteres, enten-ho com un compliment. Quants mestres poden estarrufar-se perquè vuit patriotes...

GRETCHEN: Deu!

(*Silenci*)

HITLER: ...perden tot un matí buscant la seva obra? (*Silenci*) La teva modèstia, Schlomo, típica d'un veritable mestre, és commovedora, però nosaltres en tenim una gran necessitat i volem estudiar la teva obra mestra abans que la deixis per a les noves generacions. Ho veus, Schlomo, he seguit els teus consells, em dedico a la política, aferrissadament decidit a salvar el món, tot, Nova Zelanda inclosa, i ja que la providència m'ha escollit a entregar la vida per tothom, he de donar valor a la meua imatge, per evitar falses impressions, llegendes endimoniades, mites mal entesos, etc.... Tu has escrit en el teu, diem-ne, diari, una o dues apreciacions indignes sobre...

(*Silenci*)

HITLER: ...mi, en la teva prosa inimitable, on parles de les meves, més aviat ingènues, imperfeccions. Aquesta mena de retalls de la composició històrica són un artífici legítim de la literatura, però en el meu cas, trobant-me al principi d'una nova carrera, poden entendre's com possibles malentesos per les masses, de les quals, per

desgràcia, esperem la seva col·laboració per a salvar el món, inclosa Nova Zelanda. Schlomo, no m'interpretis malament, no és qüestió, Déu m'ampari!, de censurar una obra mestra; però si fossis tan simpàtic de deixar-nos fer una miradeta al manuscrit, podríem, si cal, fer quatre apreciacions que, en cas de ser necessari, es podrien...

GRETCHEN: Onze! (*Silenci, Herzl li escupa cafè a la cara*)

HITLER: ...corregir una o dues impressions, proposades que tu mateix, en la redacció definitiva, la perfecta podem dir, la versió autoritzada, trobes necessàries. On és el llibre de merda!

(*En Herzl llença la plata amb l'esmorzar contra els altres. Hitler i Himmlischst l'arrossegueu pels peus fins la paret i el comencen a palpar fent-li tantes pessigolles que en Herzl no pot fer una altra cosa que xisclar de tant riure. Mentre, la Gretchen desfà el llit, i talla amb un ganivet el coixí i el matalàs: crina i plomes d'oca s'escampen per l'espai. La Gretchen ha trobat el llibre*)

HITLER: Silenci!

(*Res no es mou, en Herzl va de quatre grapes fins un racó. Una ploma d'oca vola enmig del silenci. En Hitler passa fulles amb uns dits fanàtics.*) "I si no són morts, avui encara són vius."

HERZL: Ja ho havia dit que no era del tot acabat.

HITLER: On és la resta, Schlomo?

HERZL: Dins el meu cap.

HIMMLISCHST: Doncs bé. En aquest cas et capgirarem com un pop.

HERZL: Un moment, si us plau. Segur que no espereu de mi que us expliqui tot el que volta dins el meu cap?

HITLER: Això és exactament el que esperem de tu.

HERL: Ara?

HIMMLISCHST: Ara.

HERZL: Tot?

HIMMLISCHST: Tot.

HERZL: Durarà una eternitat.

HITLER: Tenim temps.

(*Silenci*)

La pausa és massa llarga Heinrich!

(*Hitler es mou de pressa, els altres també es mouen amb ell, arraconen en Mizzi, unes quantes plomes volen, un darrer cant del gall i apareix en Himmlischst amb l'au desplomada, estrangulant la presa, que baldreja a les seves mans. Gretchen, que ha intentat d'evitar l'assassinat de Mizzi, és estirada amb violència pels babaus tirolesos. En Hitler buida un pot de pintura de*

color marró damunt d'ella. Himmlischst deixa caure en Mizzi dins la cassola que és al fogó, i un cop allà condimenta amb sal, pebre, mantega i engrunes de pa. Aviat en Mizzi comença a fregir)

HIMMLISCHS: Avui els serviré costelletes de pollastre Mizzi amb salsa de sang a la caçadora. Per a cuinar el pit de pollastre com si fossin costelletes, primer, col·loquem el pollastre cap per amunt, fem una incisió a la part de dalt, a tocar les ales, separem les articulacions, agafem fortament l'ala i, juntament amb ella, arrenquem la meitat del pit. Repetim la mateixa operació a l'altre costat, separem amb cura la pell de la carn i tallem les parts inferiors de l'ala. Tot seguit, piquem la carn com les costelles i rostim les llonzes separades amb mantega, cansalada viada i orenga. Com es degollen i s'assaonen els pollastres? Se'ls degolla agafant-los per les dues ales, doblegant el cap cap enrere i fent un tall ben profund vora el cap, de tal manera que la sang s'escoli del tot. Sang, molta sang, ha de quedar completament dessagnat. Després se'l desploma i se'l socarrima. Pel tall del coll li traiem la papada i els gargamells, introduïm els índexs fins l'interior del cos i separem les vísceres del coll i de l'esquena. Ara podem girar el pollastre, fem un tall lateral des del carpó i tirem amunt, tallem els budells i pel forat resultant estirpem el cor, el fetge, la fel i el pedrer, però procurant que la fel no s'esclafi. L'operació només és reeixida quan la fel no s'esclafa.

Se separa la fel del fetge i es talla tot amb molta cura, s'obre el pedrer fent un tall amb precisió, es capgira, se'l buida i se li estira la pell de l'interior. Es tallen amb gràcia les potes pels genolls! Amb un punxó li traiem els ulls i extirpem la part inferior del bec amb força, molta força, només ho pot fer qui tingui molta força! Ara l'animal ja es pot començar a preparar. Això li proporciona bon aspecte i solidesa! Se'l col·loca d'esquena i li apremem les cuixes fent força cap avall. Una agulla d'embastar o de sabater, en què hi hem enfilat una cordilla blanca i prima, es clava a l'articulació de la cuixa per la dreta, i la fem arribar travessant tot el cos fins que aparegui per l'articulació de l'esquerra. Aleshores performem l'ala esquerra travessant el cos fins l'ala dreta passant pels nervis i la carn i arribem al carpó. Però que no hi hagi sang. Si ara encara sagna, la cosa no va bé. Com es recull la sang perquè no quedi presa? S'alça l'animal degollat pels peus, i així la sang pot caure per la ferida del ganivet, s'atrapa la sang amb un cubell i es remou amb vinagre perquè no quedi presa. Qui es mostri

caparrut, no creuarà l'embut! Mentrestant es fregeix la carn amb cansalada i cebes, anxoves, ginebró, pebre i farigola, la fari-gola! Es barreja la sang recollida, tot rui-xant-la amb una mica de vi negre, i s'ama-neix juntament amb la carn. Una bona pre-sentació. La carn amb sang, amb una salsa de sang, és molt millor (*Plora*). Només aconpleixo el meu deure. Si són joves i tendres, se'ls enfarina amb resina i se'ls es-calda amb aigua! Jo tampoc no tinc cura de mi mateix! Als animals vells és lògic que se'ls pengi, perquè es tornin tendres.

HERZL: Si comenceu cremant ocells aca-bareu cremant persones.

HITLER: Necessites altres ar-guments?

HERZL: No.

HITLER: Aleshores comença.

HERZL: Ah! Sí, potser el sentit de la poesia recau en distreure els dolents, a condició de man-tenir-los interessats. El més útil seria dir-vos que em llepeu el... i així donar-vos llum verda per crucificar-me. Però imaginar-me una llengua dolenta al baix ventre, és molt desagradable, i sobre això de la crucifixió, doncs bé, és clar que el martiri pot ser atractiu. ¿A qui no li agradaria que el món li deixés anar una o dues llàgrimes? (*A Gretchen*) Però què hi farem? Si al final no es pot ser feliç, almenys poder-nos distraure. Començo. (*En Hitler molt con-tent comença a donar-se cops a les cuixes*). El principi no va ser el verb, sinó l'evasió als valsos. (*Tots ballen valsos, en Herzl va a parar al wàter i s'hi tanca*)

HITLER: Carregueu-vos la por-ta! Talleu-li el pas! (*Caça de vestits a l'estil de Mac Semet. En Herzl és salvat gràcies a la Gretchen i la senyora Mort que entra en companyia de dos atractius gen-darmes*)

SRA. MORT: Finita la commedia.

HITLER: Com es diu això en alemany?

SRA. MORT: S'ha acabat el teatre. Segueixi'ns discretament.

HITLER: Seguiu discretament.

EL SEGUICI: No, moltes gràcies.

(*Desapareixen. Els gendarmes agafen en Hitler*)

HITLER: Puc anar a buscar el raspall de dents?

SRA. MORT: Sí. Allà on anem només hi ha dents, pèls, ulleres i boques postisses.

(*Els gendarmes acompanyen en Hitler al wàter que s'atura davant la porta*)

HITLER: (*A Herzl*) Agafa els teus estris.

(*La senyora Mort seu i fuma, en Herzl, arrossegant els peus, busca les coses de Hitler i comença a fer les maletes*)

SRA. MORT: Ha acabat el seu llibre?

HERZL: Es nega a ser acabat.

SRA. MORT: Totes les bones històries aca-ben amb la mort.

HERZL: Vostè no és precisament modesta.

SRA. MORT: Vol viure eternament, vostè?

HERZL: I bé, no em desagradaria aquesta

quan posa dos mitjons que fan pudor dins la maleta). Un mitjà al crepuscle. He estat massa estúpid en no saber que hi ha gent que no suporta que se'ls estimi.

(*En Hitler torna amb els gendarmes i el raspall de dents. En Herzl s'hi acosta i li corda els botons, li treu un filet de la sola-pa i aixuga la mica de pasta de dents que li ha quedat a la barbata*)

HITLER: Per citar en Shakespeare: Estàs content, jueu?

HERZL: Per citar en Shakespeare: Sí.

HITLER: És tot el que saps citar?

HERZL: No. M'has robat el meu abric.

HITLER: Pensava que me l'ha- vies regalat.

HERZL: No ens perdem en detalls. Saluda els cucs de part meua i no et refredis.

SRA. MORT: (*A Hitler*) És el començament d'una amistat fantàstica.

Hitler: Estic segur, apreciada senyora, que no la decebré.

(*Se'n va fent-se veure, amb la senyora Mort i els gendar-mes... Quan en Herzl es queda sol, pren les restes de Mizzi de la paella, les renta, les posa al damunt d'una funda de coixí i recita un Kaddisch que parla sobre el cos. Lobkowitz apa-reix des d'un racó fosc*)

HERZL: On has estat?

LOBKOWITZ: He estat aquí to-ta l'estona, però tu t'has oblidat de buscar-me. Fa olor de bos-cos de Viena. (*Agafa dues cui-xes, i li passa una a Herzl*) Vols que expliqui un acudit?

HERZL: No.

LOBKOWITZ: Una vegada hi havia un vampir que va arros-segar-se fins la cambra on dor-mia una princesa i va apropar-se bavejant fins el seu llit, i ella es va despertar i va cridar i va alçar un crucifici d'argent i el vampir va començar a riure i va dir "No hi ha res que et pugui salvar" (*En Herzl no riu*) Va topar-se amb un fals vampir.

Menja, fillet, encara que no tinguis gana, però fes-ho amb l'esperança d'agafar forces, ja que les necessitaràs en els propers anys, quan les danses tiroleeses tornin a tronar. Ho necessitaràs.

(*En Herzl menja, s'ennuega, plora. La Gretchen li fa un petó al seu nas*)

LOBKOWITZ: Per fi.

possibilitat. "M'acosto a tu, Senyor, però si et plau no massa a prop..."

SRA. MORT: Pobre Schlomo, si vostè sabés el que passarà!

HERZL: No cal que m'ho digui, si us plau.

SRA. MORT: I Déu Senyor, va dir: El foc es posarà damunt teu. Cada arbre verd i cada arbre sec cremaran dins teu. La flama encesa no s'apagarà mai. Totes les cares socarrimaran, del sud al nord. Foc! Foc! I tu, envejaràs els cossos cremats per les flames que el teu company d'habitació encendrà.

HERZL: S'ho mereix. Conquerir el món és una diversió heterodoxa. (*Una cara groga*